

ГАР-ВАН И ЛИ-СИ-ЦА

Гар-ван граб-нал пар-че ме-со и кац-нал на ед-но дър-во. Ед-на ли-си-ца, ка-то ис-ка-ла да се до-ко-па до мес-це-то, спря-ла се и зах-ва-на-ла да го хва-ли, че е е-дър и кра-сив. До-ба-ви-ла, че из-меж-ду всич-ки пти-ци на не-го най при-ля-га да бъ-де цар; че то-ва щя-ло да е на-пъл-но въз-мож-но, сти-га да и-мал глас. А той, ка-то ис-кал да ѝ до-ка-же, че и-мал и глас, ка-то грак-нал с пъл-но гър-ло, из-пус-нал мръв-ка-та. Ли-си-ца-та се спус-на-ла, граб-на-ла ме-со-то и ка-за-ла:

— Гар-ва-не, а-ко и-ма-ше и ра-зум, ня-ма-ше да ти лип-сва ни-що, за да ста-неш цар на всич-ки пти-ци.

